

Érték

Rád többen számíthatnak, ahányakra te.
Fennakadhatnál ezen a megbillent könyvelési tételen,
be is körmölhetnéd szigorú rubrikába,
de ott hagyod felébe-harmadába,
mert bármi máshoz képest súlyosan érdektelen.
Éjjel sétára indulsz háztetőgerincen,
nappal halott, haldokló, élni vágyó
barátokat, rokonokat látogatsz.
Megörökölhetsz gyűjteményedet
rendezgeted, és nem kavarsz fel,
hogy te sem vagy egyéb mint gyűjteménydarab.
Az árad felszökhet és lezuhanhat,
az értéked végig ugyanaz marad.

Eltűntek

Eltűntek a régimódi rózsák
bársonymélyükkel, súlyos fejükkel,
harapható illatukkal,
mi lesz velünk?

Eltűntek régi embereink
miénkhez annyira hasonló,
régimódi történeteikkel,
mi lesz velünk?

Eltűntek régi napjaink
keserédes aromájukkal,
esetleges színeikkel, zezugaikkal,
mi lesz velünk?

Eltűntek régi házaink
nagymama-nagypapa szagukkal,
nyirkos pincéikkel, napforró padlásaikkal,
mi lesz velünk?

Eltűntek régvolt gyerekeink
emlegethető szeretetükkel,
panaszos vádjaikkal,
mi lesz velük?

Születésnapomra

Mint egy elgurult és résbe szorult tablettá.
Senkit nem mérgezek. Senkit nem gyógyítok.
Kigurultam az időből. Kortalanul porladok.

Megadás

Úgy tűnik, börtönben éltél végig.
Nem láthattál fel onnan az égig.
Csak sejtetheted, a fény szalagnyi sávja
nem más, mint a világ világossága.
Az ajtót, öklödet felsebezve rég nem csépeled,
nem álmodod magad a falakon kívülre.
Fellazíthatatlan görcs a fantázia és az értelem,
másra nem vágysz, csak jó börtönőrre.

Tartozás

Közeledett a halálhoz, távolodott a haláltól,
közelített, távolodott, anyám. Amióta kinyílt a szemem,
benőtt a fejem lágya, és egyéb furcsaságok estek meg velem,
nem is beszélt másról annyira hosszasan, részletesen, mint a halálról.
Altató-, nyugtatótabletták tömkelegével

próbált védekezni ellene, reggeli-esti mantraként
ismételgette, hogy az életnek semmi értelme nincsen.
Valahogyan elviselni kell, átevickélni rajta,
egy megnevezhetetlen köztes helyre,
ahol lét és nemlét mellékes problémák csupán.
Felháborodott, ha vitába szálltam vele. Félelem.
Az ő sorsára juthatok (a szabad akaratról majd máshol és máskor),
vagy egészen másra. Kitalálhatatlan, milyen a más?
Talán nem kellett volna megszületnem.
Talán nem akkor és nem oda.
Talán nem kellene itt és most töprengenem,
tartozom-e neki azzal, hogy igazat adjak,
vagy az ellenkezőjét hajtogassam kényszeresen.
Tartozom-e neki bármivel azért, mert világra hozott,
és az élet értelmetlenségéről próbált meggyőzni mindhalálig.

Évek óta

Évek óta abból élek, hogy
egyszer rég megdicsértek.
Nem emlékszem, kicsoda,
nem emlékszem, miért.
Áttörni holnapok nem tűzbiztos
falát érdemes újra ennyiért?

Egyformák

Elfogytak a tegnapi próféták, akik
hullámosra taposták holt tengerek felszínét.
Elvegültek a partokon önmaguk szórakoztatásáért
lihegve szorgoskodók, önmaguk létfenntartásáért
izzadva munkálkodók, önmagukról lemondók,
önmagukról elfeledkezők között, szárnyalva és lekötözve
az egyformaság előnyeivel és nyűgeivel,
egyformává váltak velük elfogadásban és kitalálhatatlanságban,
egyformává, ahogyan egyforma ember az emberrel,
abban is, ahogyan felháborodik egyformaságán bárki mással.

Szégyen

Túl a szégyenkezésen, elfogadod
már azt is, amit nem szívesen adnak.
Tévedéseid mattá fakult üveghegyek,
átkelni rajtuk nem érdemes, nem
elégg izgalmasak hegymászó kalandnak.
Úgy állsz, karodat sajnálkozóan kitarva,
mintha gyakorlatot végeznél pszichodráma-
foglalkozáson, ahol arra kértek,
mutass rád jellemző mozdulatot.
Leengedheted már, a többiek hazamentek.
Leengedhetnéd a karod.

Botorul

Irreális elvárásokkal fordul
az ember számtalanszor a világ felé.
Elvárná például, hogy fiatalságának
színészei ne vele együtt öregedjenek,
nagy költők összes versei között
gyengébbekre elvétve se akadjon,
ne fanyaruljon az íze máról holnapra semminek,
ne szaggasson meg öreg fákat a vihar,
felnőtt sohase gyerekeskedjen,
gyerek ne nőjön fel túl hamar,
minden mindig ugyanolyan maradjon.
Elvárná az ember, botorul, hogy hazája,
ahová valahai sorsa kilökte, hordozza tenyerén,
és ha leesne, újra tenyerére segítse.